

5. søndag efter påske (754 – 624 – 588/320 – 232 – 287)

Dagens læsning er Jesu afsluttende bøn efter hans tale til disciplene den sidste aften. En bøn inden hans lidelse og død.

Som det Lyder: »Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig» Det er jo en ganske uforfærdet bøn til Gud fra den der om en liden stund skal lide og dø på et kors.

Anderledes er hans bøn i den samme stund i de tre andre evangelier – her er den præget af angst og tvivl om end den slutter med viljefasthed.

Men modsat de tre synoptiske evangelier – så forkynder Johannesevangeliet konsekvent Jesus som sand Gud og sandt menneske lige fra evangeliets først kapitel. Ja her berettes - at han var i begyndelsen hos Gud. Med andre ord – han eksisterede før han blev født.

Disse to indfaldsvinkler til forkyndelsen af Jesus som sand Gud og sandt menneske kender vi så godt fra kunstens verden. Johannesevangeliets sejrende Kristus på korset – fra den romanske periode.

For eksempel Danmarks dåbsattest – Jellingstenen og Aaby-krucifikset. Her er det kongen, den sejrende Kristus der troner på korset - en afbildning som står i stærk kontrast til den efterfølgende periode - gotikkens krucifikser – der afbilleder den lidende og blødende Kristus med tornekrone.

Men uagtet det – og uanset denne Johannæiske prolog – og uanset Lukas juleevangelium – og beretningen om Jesu dåb – og stemmen der lød: Dette er min søn – i ham har jeg velbehag – så er og bliver det udelukkende påskens budskab om Jesus død og opstanden – der gør det muligt at forkynde ham som sand Gud og sandt menneske.

Vi hørte fra Paulus brev til romerne følgende udsagn læst fra alteret lige før:

”Til det håb er vi frelst!

Men hvad det er for et håb vi er frelst til? Det får vi jo ikke fortalt. For det står lige før dagens epistel.

Og her står: ”Skabningen blev jo underlagt tomheden – forgængelighed – men blev af Kristus befriet fra trædommen under forgængeligheden og dermed sat i den frihed, som Guds børn får i herligheden. Med andre ord: Frihed fra døden.

Og sådan forkyndes det da også i evangelierne – at grundlæggende - så er skabelse ensbetydende med fortabelse. Alt hvad der er skabt skal gå tabt.

Det ved vi jo godt – og hvis vi ikke tro på evangeliet – ja så fortæller videnskaben os det. For løfter vi f.eks. blikket mod nattehimlen og ser stjernevrmlen – så ser vi fortidens lys.

Lysset fra stjernerne er mange millioner, ja - nogle gange - milliarder af lysår gammelt - når det når vort øje. Således ser vi lys fra fjerne stjerner – hvor nogle af dem vi ser - for længst er gået tabt – og ikke findes mere. Og dog ser vi deres lys.

Selv lyset fra solen er fortid når det når jorden – for da er det allerede ca. 8 min. gammelt. Månens lys er et sekund om at nå jorden. Så set i den store sammenhæng – så eksisterer nuet ikke.

Vi lever i forgængelighed.

Det skabte er fortabt – og sådan sætter Paulus frelsen ved Kristus efter fortabelsen.

Men af en eller anden grund har vi mennesker ofte byttet om på rækkefølgen. Vi siger frelse og fortabelse – vi gør det til et enten eller. Gør frelsen til noget hinsidigt – til noget der venter os – og derfor noget vi må værne om midt iblandt al fortabelsen.

Fortabelse er derimod at erkende at vi lever i en forgængelig verden – i et forgængeligt kødligt liv. At dette liv i stedet for liv bliver til død.

Men at vi er fortabte vil ikke sige – at der i fremtiden venter os noget ubehageligt – noget vi bør sikre os imod – for ikke at ende i fortabelse. For da fjerner vi os fra vores næste og dermed fjerner vi os fra Gud.

Fortabelse er død hvorimod frelse er opstandelse – er genfødsel – ord som lyder til os i troen og dåben.

Og sådan er fortabelse ikke noget fremtidigt. En mulighed engang. Den er her og nu.

Og sådan er frelse heller ikke bare en mulighed engang. Den er her og nu.

Og Frelse er at tro ham – den korsfæstede – at det er ham der frelser os af fortabelsen. Det er at tage dette liv i dag af Guds hånd, som hans gave. Og fortrøstningsfuldt vente på det der kommer fra hans hånd som hans gave.

At ture at sige: Gud i vold.

Og det skal vi lovsynge – som vi f.eks. gjorde det til start i dag i Jacob Knudsens smukke salme:

Jeg vil ånde luften i fulde drag
syng Gud en sang for den lyse dag;
takke ham, at morgenen mig end er sød

at mig dagen fryder, trods synd og død.
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

Sådan sad Jesus og bad en forbøn for Kirken forud for korset og døden – bad om at kirkens fællesskab må blive præget af kærlighed, enhed og tro.

Og kirken er Guds kirke – og den er ikke Guds kirke fordi vi mennesker har valgt at den skal være Guds kirke – men fordi Gud har valgt det.

Og Jesu forbøn forkynder Guds kærlighed og barmhjertighed – for andet vil Ordet aldrig forkynde for os.

En bøn om at give frimodighed til – at du frit skal tale med Gud – om sådan som du nu lige netop har det – om godt og ondt. Tale med ham - som du må kalde Far.

Tale med den Gud som er uforanderlig trods vores foranderlighed.

Guds rige er at leve et liv med ham der er Herre i Himmelen og på jorden – Guds rige er dér hvor kærligheden bor! Amen

Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.